

D. Tomás

Y encara tens l'atreuiment de repetirho? Donchs sí, perque no vull que la estimis.

Ernest (que ha baixat)

Y qui pot privarho que s'estimin?

D. Tomás (sorprés y contrariat)

Tú....

Ernest

Jo, sí. Digui, qui pot privarho que s'estimin?

D. Tomás

Què jo. Que no veus que aixó son paraulas d'aqueix tonibiro que ni cal ferne cas! Pero vull que s'allunyi de nosaltres solzament per la falta de respecte que m'ha tingut.

Ernest

Donchs s'equivoca: cal ferne cas, perque abdós s'estiman, y estimantse deu ferlos felissos casantlos.

D. Tomás

¿Qué dius? (al colmo de la estranyesa.)

Ernest

Senzillament dich que'l Ton y l'Angela's deuen casar.

D. Tomás

Tú ets qui aixís parla?... tú que deus casarte ab ella?

Ernest

No oncle, no, s'equivoca. Jo no m'hi casaré, perque soch més humanitari y egoista que vosté. Jo no'm casaré ab l'Angela perque ella y jo fóram desgraciats, no fóram felissos, perque ella estima á un altre.

D. Tomás

Pero, que sabs tú?

Ernest

Sí que ho sé.

D. Tomás

Calla, calla, mala llengua, desagrabit, respecta la memoria del teu pare.

Ernest

La memoria del pare la respecto no cumplint lo que vosté diu que ell va encomanar ans de morir, perque cap pare pot volguer la desgracia del seu fill, y jo càsantme ab ella fora desgraciat.

D. Tomás

Me farás tornar boig, me matarás d'aquest disgust. Aixís pagas lo que per tú he fet; aixís respectas á la familia.

Ernest (excitat)

Lo que vosté per mí ha fet? La familia.... Y que, qué es lo que per mí vosté ha fet? qué ha fet per mí y familia? Malmétrem los jorns més felissos de la jo-

ventut encadenantme á una existencia morta. La familia... y qué, qué ha fet la familia? matar totas mas esperansas, tancantme dintre'l casal d'uns debers ingrats que la petitesa d'ànima imposa. Qué fa la familia? lligarte á uns debers que'ls homes han inventat, trencarte las alas privante de volar al impuls de las ilusions, adormirte'l cor y'l cervell fente inepte pera lluytar pe'ls ideals de la vida.

Haver d'agrahir una vida, pagantla ab debers que matan aquesta mateixa vida, no val la pena d'agrahirla.

Pere Cavallé.

Reus any 1900.

REFLEXIÓ

Cada dia vaig veyente
ab molt sentiment ¡oh dona!
que no't podré donar may,
la má per ferte ma esposa.
Veig que t'agrada'l brugit,
qu'ets amiga de las modas,
que t'agrada el malgastar,
fins si poguessis ab cotxe
t'anirías exhibint,
per escarnir á n'els pobres.
T'agrada viure á ciutat,
Aborreixes lo de fora,
murmuras de tot lo mon
puig á tothom faltas trobas.
T'agrada riure, ballar,
cantar, divertirte forsa...
y á mí no'm plau res d'aixó,
trobo aborrició hont tú gosas.
Dius que penso com un vell
y á fé que la rahó't sobra,
mes reflexiona'l que't dich
qué val més ¡oh dona hermosa!
un jove ab pensar de vell
qu'un vell ab pensar de jove.

3. Raméntol.

LA REGNA LLESTA

(RONDAIJA DEL POBLE JUSLANDES, TRADUÏDA DEL
DINAMARQUÍ PER MICHEL V. BALANYÁ)

(Acabament)

L'amo de la somereta s'adonà desseguit de lo que havia succeït, i no stava tant begut que no conegués qu'aquell ruc, era de la seva somera, i se l va volguer endur a dalt del carro, però vet-a-qui que l'hospitaler no ho va volguer, dient qu'era del seu bestiar, i que per aixó era al recó del stable. Amb aixó se vant armar unes grans disputes, i la major part dels